

KONINKRIJK

LES 46

1	GEBED
----------	--------------

Bid om Gods leiding door Zijn Geest, voor bewustwording van Zijn aanwezigheid en voor het luisteren naar Zijn stem. Wijd deze groep en les toe aan de Heere.

2	UITWISSELEN (20 minuten) [STILLE TIJDEN] DANIËL 7, 8, 9 en 12
----------	---

Deel (of lees) om de beurt in het kort wat je in een van je stille tijden uit de toegewezen Bijbelgedeelten geleerd hebt (Daniël 7, 8, 9 en 12). Luister naar de persoon die deelt, neem hem serieus en accepteer hem. Ga niet verder in op wat hij deelt. Maak aantekeningen.

3	MEMORISATIE (5 minuten) [SLEUTELVERZEN IN ROMEINEN] (19) ROMEINEN 13:14
----------	---

Repeteer twee aan twee.

(19) Romeinen 13:14. Maar bekleed u met de Heere Jezus Christus en verzorg het vlees niet om begeerten op te wekken.

4	BIJBELSTUDIE (85 minuten) [DE BRIEF AAN DE ROMEINEN] ROMEINEN 15:1-33
----------	---

Introductie. Romeinen 15:1-6 zet de onderwijzing over de verantwoordelijkheid van christenen met betrekking tot de meningen of geloofsovertuigingen van zwakke en sterke christenen voort. Romeinen 15:7-13 leert de christelijke verantwoordelijkheid met betrekking tot andere etnische groeperingen. En Romeinen 15:14-33 beschrijft de bediening, beleid en plannen van de apostel Paulus.

STAP 1. LEES.	GODS WOORD
<i>Lees.</i> We gaan Romeinen 15:1-33 met elkaar bestuderen. Laat ieder groepslid omstebeurt één vers uit die Bijbelgedeelte voorlezen.	

STAP 2. ONTDEK.	WAARNEMINGEN
<i>Overweeg.</i> WELKE WAARHEID IN DIT GEDEELTE IS BELANGRIJK VOOR MIJ? Of: WELKE WAARHEID IN DIT GEDEELTE RAAKT MIJN VERSTAND OF MIJN HART? <i>Schrijf op.</i> Zoek een of twee waarheden in dit Bijbelgedeelte die je begrijpt. Denk erover na en schrijf je gedachten op in je Bijbelstudie notitieboek. <i>Deel.</i> Nadat de groepsleden ongeveer twee minuten de tijd gehad hebben om na te denken en op te schrijven, laat ze in de kring rond om de beurt delen wat zij ontdekt hebben. Hierna volgen enkele voorbeelden van ontdekkingen. Waarschijnlijk zullen de groepsleden andere ontdekkingen doen dan deze.	

15:1-6

Ontdekking 1. De sterke christenen zijn verplicht de zwakheden van hen die niet sterk zijn te dragen.

Paulus zet zijn betoog over het geloof (of de geloofsovertuigingen) van zwakke en sterke christenen in hoofdstuk 14 voort. In dit verband gaat het niet over hun geloof in Jezus Christus dat tot verlossing (zaligheid) leidt, maar over hun geloof of geloofsovertuigingen over wat zij als christenen wel of niet mogen doen! Hun persoonlijke (subjectieve) geloof bepaalt hun persoonlijke meningen of geloofsovertuigingen met betrekking tot de zaken die niet in de Bijbel bevolen, verboden of geleerd worden, maar waarover christenen verschillende meningen hebben. Het feit dat zwakke christenen gewetensbezwaren hebben over zaken die sterke christenen geloven en doen, kan spanningen en wrijvingen in relaties veroorzaken. Daarom worden de sterke christenen aangespoord om niet te reageren tegen de gewetensbezwaren van zwakke christenen, maar juist die te verdragen.

(1) Christenen moeten hun naasten behagen ten goede en tot opbouw.

“Iemand behagen” betekent bereid zijn om op een minzame wijze goed te keuren wat zwakke christenen belangrijk vinden en zich te weerhouden hen en hun overtuigingen met betrekking tot de controversiële zaken af te keuren. Maar

dit betekent niet dat sterke christenen altijd maar moeten toegeven aan de wensen en kuren van zwakke christenen! “Iemand behagen” is niet een absoluut principe in het christelijke geloof, omdat Galaten 1:10 zegt, “Als ik immers nog mensen behaagde, zou ik geen dienstknecht van Christus zijn.” Christenen mogen dus niet een ander behagen als het ten koste gaat van dat zij zelf dienaren van Christus zijn! De verantwoordelijkheid “de zwakke christen te behagen” moet beperkt blijven tot het onderwerp van bespreking in Romeinen 14, dat wil zeggen, tot de zaak van eten, drinken en de andere controversiële zaken. “Iemand behagen” betekent “zijn voordeel zoeken opdat hij behouden wordt” (1 Korintiërs 10:31,33).

De verantwoordelijkheid om mensen te behagen mag niet uitgebreid worden tot negeren van zaken die duidelijk in de Bijbel verboden, geboden of onderwezen worden, maar waarin de zwakke christen nog gewetensbezwaren heeft! Zwakke christenen worden niet opgebouwd door het overtreden en negeren van de onderwijzingen in de Bijbel! Juist de waarheid van de geboden, verboden en onderwijzingen van Jezus Christus maken helemaal vrij (Johannes 8:31-32). De waarheid bouwt op!

Maar zwakke christenen worden ook opgebouwd als sterke christenen bereid zijn om op een minzame wijze hun eigen gedrag op gebieden van de controversiële zaken te beperken. Op deze wijze kunnen de zwakke christenen ook een goed geweten hebben (zie 1 Korintiërs 8:12).

(2) Christenen moeten het voorbeeld van Christus in belangeloze liefde navolgen.

Toen Jezus Christus bij Zijn eerste komst naar de aarde kwam, heeft Hij de smaad en vijandschap gedragen van mensen die de God van de Bijbel verwierven (zie Johannes 10:20; Matteüs 10:24-25). Daarom moeten christenen in Zijn voetsporen volgen en ook de gewetensbezwaren op het gebied van de controversiële zaken van hun medechristenen verdragen.

Maar er is een verschil tussen wat Christus deed en wat sterke christenen vermaand worden te doen. Jezus Christus heeft zichzelf niet behaagd zelfs tot de mate dat Hij *de smaad en vijandschap van niet-christenen tegen God* gedragen heeft. Sterke christenen worden alleen aangespoord om *de gewetensbezwaren op het gebied van controversiële zaken van hun medechristenen* te verdragen. Als Jezus Christus het grootste en moeilijkste gedaan heeft, zouden christenen dan niet doen wat kleiner en makkelijker is?

Dit voorbeeld van Jezus Christus werd al in het verleden in de oudtestamentische periode geprofeteerd (Psalm 69:8). Zo “is alles wat eertijds geschreven is, eerder tot onze onderwijzing geschreven”. De apostel Paulus spreekt over wat in de Bijbel geschreven staat en niet in een of ander geschrift! Hij zegt dat het uitdrukkelijke doel van de Bijbel is:

- om “ons te waarschuwen” (1 Korintiërs 10:6,11)
- om ons “te onderwijzen, te weerleggen, te verbeteren en op te voeden in de rechtvaardigheid” (2 Timoteüs 3:16-17)
- om ons “in de weg van volharding (Grieks: hupomoné) en vertroosting (Grieks: paraklésis) door de Schriften” hoop zouden behouden (Romeinen 15:4).

En Paulus zegt dat God Zelf “de God van de volharding en de vertroosting” is (Romeinen 15:5). Let op de nauwe samenhang tussen het Woord van God (de Bijbel) en God! De Bijbel is het blijvende Woord van God en daarom ook het levende Woord van God. God bemoedigt en vertroost mensen door de Bijbel.

15:7-13

Ontdekking 2. Joden en niet-Joden in de kerk moeten elkaar accepteren, omdat Jezus Christus gekomen is om mensen uit beide etnische groeperingen te verlossen.

Romeinen 15:7-8 zegt, “Aanvaard elkaar zoals ook Christus ons aanvaard heeft tot heerlijkheid van God. ... Want Jezus Christus is een Dienaar van de besnijdenis (de Joden) geworden ter wille van de waarheid van God om de belofte van de vaders te bevestigen, en opdat de niet-Joden (de heidenen) God zouden verheerlijken vanwege de (Zijn) barmhartigheid.” De fundamentele reden waarom gelovige Joden en gelovige niet-Joden (heidenen) elkaar in de Christelijke Gemeente moeten accepteren is omdat Jezus Christus met het uitdrukkelijke doel gekomen is om zowel Joden als niet-Joden te verlossen (behouden)! En ook omdat de eer en heerlijkheid van God op de aarde op het spel staat!

Dit onderscheid tussen Joden en niet-Joden betekent niet dat de Joden de zwakke christenen en de niet-Joden de sterke christenen waren. De groepen zwakke christenen en sterke christenen kwamen uit beide etnische groeperingen. Er waren Joden en proselieten die gewetensbezwaren hadden op grond van hun achtergrond in de ceremoniële wet. En er waren niet-Joden die gewetensbezwaren hadden op grond van hun achtergrond in de heidense afgoderij. Maar dit onderscheid benadrukt dat christenen vanuit de Joden en christenen vanuit de niet-Joden elkaar in de ene gemeente te Rome moeten aanvaarden.

(1) Jezus Christus kwam voor Joden.

Romeinen 15:8 zegt letterlijk dat Jezus Christus “een Dienaar van de besnijdenis geworden is”, dat wil zeggen, voor mensen die besneden waren (Romeinen 4:12). Dit is een verwijzing naar “Israël naar het vlees” (1 Korintiërs 10:18), het etnische Israël of het nationale volk van Israël. “Jezus Christus is de Dienaar van de Joden geworden ter wille van de waarheid van God om de beloften aan de vaders te bevestigen”. Dus, Jezus Christus is gekomen om het verbond met Abraham, Izak en Jakob dat bekrachtigd werd met Gods eed (Hebreeën 6:16-18) te realiseren.

De belofte in dat verbond was dat God alle families (volken) op de aarde zou zegenen door één nakomeling (Hebreeuws: zaad) van Abraham (Genesis 22:18), namelijk, Jezus Christus (Galaten 3:16). En het teken en zegel van dat verbond gedurende de oudtestamentische periode was de besnijdenis (Genesis 17:1-21; Romeinen 4:11). God had met een eed gezworen om Zijn verbondsbelofte na te komen. Gods trouw kan niet falen! Jezus Christus kwam om Gods trouw in het gelijk te stellen en te handhaven (Matteüs 26:54). Daarom kwam Jezus Christus “eerst voor de Jood” (Matteüs 10:5-6; Romeinen 1:16)! Daarna ging “de zaligheid vanuit de Joden” (Matteüs 15:24; Johannes 4:22) tot de niet-Joden in al de volken in de wereld (Matteüs 24:14; 28:19; zie Jesaja 2:2-3).

(2) Jezus Christus kwam ook voor niet-Joden.

Jezus Christus kwam niet alleen voor de Joden, maar ook voor de niet-Joden (zie Jesaja 9:2; 42:6; 49:6)! De ontferming van God door Jezus Christus aan gelovigen in het Joodse volk leidde tot de ontferming van God door Jezus Christus aan gelovigen in de niet-Joodse volken op de aarde.

Romeinen 11 leerde al de wederzijdse afhankelijkheid van niet-Joden en Joden in Gods verlossingsplan. Jezus Christus kwam eerst om Gods verbondsbelofte aan het etnische Joodse volk te vervullen en dan pas om het ook te realiseren onder de etnische heidense volken op de aarde. Jezus Christus deed dit “om de beloften aan de vaders te bevestigen, en opdat de heidenen God zouden verheerlijken vanwege de barmhartigheid, zoals geschreven staat” in het Oude Testament. Met vier aanhalingen uit het Oude Testament bevestigt de apostel Paulus dat één van de redenen voor de (eerste) komst van Jezus Christus naar de Joden was om ook verlossing te brengen aan al de niet-Joodse volken op de aarde!

- 2 Samuël 22:50 en Psalm 18:50. “Daarom zal ik U, HEERE, loven onder de heidenvolken, voor uw Naam zal ik psalmen zingen”.
- Deuteronomium 32:43, “Juich, heidenen, met Zijn volk!”
- Psalm 117:1, “Loof de HEERE, alle heidenvolken, prijs Hem, alle natiën.”
- Jesaja 11:10; Openbaring 5:5; 22:16, “Want op die dag zal de Wortel van Isaï er zijn, Die zal staan als een banier voor de volken. Naar Hem zullen de heidenen vragen.” De Griekse vertaling van het Oude Testament zegt, “Hij zal heerschappij voeren over de heidenen. Op Hem zullen de heidenen hopen” of beter: “In Hem zullen de heidenen geloven.” De Messias, Jezus Christus, zal over de heidense volken gaan heersen en de heidense volken zullen gaan geloven in Hem en met verwachting hopen op de vervulling van Gods beloften in het Oude Testament (Romeinen 15:12-13; Hebreeën 11:1; zie 2 Korintiërs 1:20).

STAP 3. VRAAG.

UITLEG

Overweeg. WELK VRAAG UIT DIT BIJBELGEDEELTE ZOU JIJ AAN DE GROEP WILLEN STELLEN?

Laten we proberen zo veel mogelijke waarheden in Romeinen 15:1-33 te begrijpen en vragen te stellen over wat we nog niet begrijpen.

Schrijf op. Formuleer je vraag zo duidelijk mogelijk door gebruik te maken van vraagwoorden (wie? wat? waarom? hoe?) en noteer je vraag in je notitieboek.

Deel. Nadat de groepsleden ongeveer twee minuten de tijd gehad hebben om na te denken en hun vraag op te schrijven, laat ze in de kring rond om de beurt hun vraag oplezen.

Bespreek. Bespreek zo veel mogelijk van deze vragen met elkaar.

De volgende zijn voorbeelden van vragen en aantekeningen die het beantwoorden vergemakkelijken.

15:14-19b

Vraag 1. Wat zijn kenmerken van de bediening van de apostel Paulus?

Aantekeningen.

De bediening van Paulus werd onder anderen gekenmerkt door bemoedigingen, herinneringen en nederigheid.

(1) Paulus bemoedigt mensen (Romeinen 15:14).

De apostel Paulus was een mens met vele sterke punten. Maar hij kon ook de sterke punten en vermogens van andere christenen waarderen. In plaats van zich op hun zwakheden en mislukkingen te concentreren, bemoedigt hij hen met hun sterke punten en verworvenheden! In Romeinen 1:8,12 heeft hij al de gelovigen te Rome geprezen voor hun geloof. Nu in Romeinen 15:14 bemoedigt hij hen door te zeggen dat zij “zelf vol zijn van goedheid, vervuld met alle kennis, in staat ook elkaar terecht te wijzen.”

Goedheid is de deugd die tegenover alle vormen van kwaad en gemeenheid staat. Het omvat oprechtheid, vriendelijkheid en goede werken. Goedheid zal sterke christenen weerhouden dingen te zeggen of te doen die zwakke christenen kwetsen en te gronde richten.

Kennis is de deugd die het Christelijke Geloof begrijpt. Het is verwant aan het vermogen andere mensen in het Christelijke Geloof te onderrichten. Hier verwijst het in bijzonder naar kennis hoe “de oudtestamentische schaduwen” in “de nieuwtestamentische werkelijkheden” door Jezus Christus vervuld zijn (Kolossenzen 2:17; Hebreeën 9:8-10; 10:1). Kennis corrigeert de zwakke geloofsovertuigingen met betrekking tot de controversiële zaken onder de christenen te Rome. Dus de verschillen in meningen of geloofsovertuigingen te Rome (Romeinen 14:1 tot 15:13) bestonden echt. Er moest aangaande deze dingen onderricht gegeven worden!

Het vermogen elkaar terecht te wijzen is de deugd die de ander beïnvloedt door de waarheid in zijn denken te graveren (Grieks: *noutheteó*). De christenen te Rome hadden het vermogen te waarschuwen elkaar niet te beoordelen of te veroordelen als zij verschillende (afwijkende) meningen of geloofsovertuigingen over controversiële zaken hadden. Zij konden elkaar aanhoudend op het hart drukken elkaar lief te hebben en elkaars geloof op te bouwen.

(2) Paulus herinnert mensen (Romeinen 15:15-16).

De apostel Paulus herinnert de christenen te Rome dat God hem genade gegeven heeft “om een dienaar van Jezus Christus te zijn voor de heidenen, door het Evangelie van God als een priester te dienen, opdat het offer van de heidenen welgevallig zou zijn aan God, geheiligd door de Heilige Geest”. Paulus gebruikt (ter wille van de Joodse gelovigen) oudtestamentische beelden om zijn bediening te beschrijven. Hij beschouwt zijn verkondiging van het evangelie aan de heidense volken als een heilige (afgezonderde en toegewijde) bediening van een priester die offers op het altaar brengt. In dit geval beschouwt hij de niet-Joden die gelovigen in Jezus Christus worden als een offer dat God welgevallig is.

Al meer dan 700 jaar voor de tijd van de apostel Paulus heeft God door de profeet Jesaja geprofeteerd dat Hij “uit de ontcomenen uit het gericht (dat wil zeggen, uit Joden uit de Babylonische gevangenschap)(het overblijfsel)(Jesaja 1:9; 10:20-23) mensen zou sturen naar de heidenvolken die nog niet over de God van de Bijbel gehoord hadden en Zijn heerlijkheid (bv. Zijn wonderen) nooit gezien hebben”. Zij zouden Gods heerlijkheid onder de heidenvolken verkondigen.

Op hun beurt zouden “zij (dat wil zeggen, de gelovige heidenen of christenen) andere Joden uit alle heidenvolken als een offer aan de HEERE brengen” (Jesaja 66:19-21)! Dus, de profeet Jesaja had al 700 jaar eerder geprofeteerd dat de Joden en de niet-Joden elkaar zouden helpen om tot de God van de Bijbel te keren, zoals de apostel Paulus in Romeinen 11 leert! Een offer voor de HEERE is alleen welgevallig voor God als het rein en heilig is. Paulus zegt dat de Heilige Geest deze reine en heilige toestand schept. Alleen Joden en niet-Joden die door de Heilige Geest geheiligd (dat wil zeggen, wedergeboren) zijn, zijn een offer welgevallig voor de God van de Bijbel.

(3) Paulus dient mensen in nederigheid (Romeinen 15:17-19).

De apostel Paulus beschouwde zichzelf als een van de ontcomenen (i.e. het overblijfsel of de rest) in Israël die God gezonden heeft om Zijn heerlijkheid aan de heidenvolken te verkondigen. Maar hoewel Paulus heel veel Joden en niet-Joden naar Jezus Christus geleid heeft, zegt hij in vers 18, “Ik durf het niet aan iets te zeggen (toe te schrijven) wat Christus niet door mij teweeggebracht heeft, om de heidenen tot gehoorzaamheid te brengen, in woord en daad.” Paulus was nederig en gaf alle eer voor wat hij tot stand gebracht heeft aan Jezus Christus! Wat belangrijk was, was niet wat Paulus door Christus tot stand gebracht heeft, maar wat Christus door Paulus tot stand gebracht heeft (zie Handelingen 14:27)! De verkondiging van het evangelie en de bekering van veel mensen tot Jezus Christus, was niet het werk van Paulus, maar van Christus!

Jezus Christus werkte door Paulus in woord en in daad. Achter de woorden en daden van Paulus was “de kracht van tekenen en wonderen” (Grieks: *dunamis sémaión kai teratón*) en de kracht (Grieks: *dunamis*) van de Heilige Geest”. Een “wonder” (Grieks: *sémaión*) is niet alleen maar een wonderbaarlijk gebeurtenis (2 Korintiërs 12:12; Galaten 3:5; Hebreeën 2:4), maar is vooral een specifiek teken dat wijst naar de goddelijke Bron waardoor het wonder plaatsvindt. De tekenen die Paulus deed, wezen naar Jezus Christus als Bewerker Die het wonder mogelijk maakt. Deze wondertekenen bewijzen dat Jezus Christus Paulus als een van Zijn apostelen gezonden heeft (zie Deuteronomium 34:17; Markus 16:20; Handelingen 2:43; 2 Korintiërs 12:12; Hebreeën 2:4)!

Paulus zei dat hij deze wondertekenen deed door de kracht van de Heilige Geest. Het is kenmerkend voor de apostel Paulus dat hij naar het werk van de Heilige Geest verwijst wanneer hij spreekt over de verlossende effecten van het evangelie. Het is ook kenmerkend van de apostel Paulus dat hij het werk van de Heilige Geest nooit scheidt van het werk van Jezus Christus (Romeinen 8:9-11; 2 Korintiërs 3:17,18). Paulus weeft zijn onderricht rond de functies van de drie Personen (openbaringswijzen) van de God van de Bijbel en rond de onderscheidende relaties van christenen tot de drie Personen van de Godheid. Het denken van Paulus is geconditioneerd door de leer van de Drie-eenheid (Romeinen 15:30; Efeziërs 4:3-6).

15:19b-21

Vraag 2. Wat was het zendingsbeleid van de apostel Paulus?

Aantekeningen.

(1) Paulus vat samen wat Christus door hem al tot stand gebracht heeft.

De apostel Paulus verkondigde het evangelie “van Jeruzalem af en rondom, tot Illyricum toe.” Hij verwijst naar de oostelijke en westelijke uiteinden van zijn verkondiging van het evangelie tot nu toe (zie 2 Timoteüs 4:10). Hij “heeft het Evangelie van Christus vervuld.” Hij bedoelt niet dat hij alles aan hen geleerd heeft wat zij moesten weten, zoals in Efeze (Handelingen 20:20,27), maar dat hij zijn taak van verkondiging van het evangelie in deze hele regio heeft vervuld. Zijn doel was om het fundament te leggen voor de christelijke gemeenten in deze hele regio (1 Korintiërs 3:7,10). Dat heeft hij vervuld.

(2) Paulus verduidelijkt zijn zendingsbeleid.

Hij zegt, "Evenzo stelde ik er mijn eer in om het Evangelie daar te verkondigen waar Christus nog niet genoemd was, om niet op het fundament van een ander te bouwen." Het zendingsbeleid van de apostel Paulus was het stichten van nieuwe gemeenten en daarna zijn arbeid te versterken door:

- geregeld te bidden (1 Tessalonicenzen 1:2-3)
- af en toe persoonlijke bezoeken te brengen
- brieven te schrijven
- een van zijn medewerkers te sturen.

Maar het was niet zijn gewoonte om te arbeiden waar andere christenen al bezig waren gemeenten te stichten. Paulus haalt Jesaja 52:15 aan, dat in zijn context een profetie is over de wereldwijde gevolgen van de verheerlijking van de Messias na Zijn vernedering (Jesaja 52:14). Heidense volken en hun koningen zouden dingen zien, horen en begrijpen die niemand ooit voorheen aan hen verteld heeft. Door dit Bijbelvers aan te halen, weet Paulus dat zijn zendingswerk onder de heidenen overeenstemt met het plan van God en specifiek in de Bijbel vereist wordt. Niettemin verwacht Paulus niet dat zijn zendingsbeleid ook het zendingsbeleid van andere zendingen zou moeten zijn.

15:22-24

Vraag 3. Wat waren de toekomstige reisplannen van de apostel Paulus?

Aantekeningen. Het feit dat Paulus eerst naar volken, steden en gebieden ging waar het evangelie nog niet eerder verkondigd werd, was de reden dat hij nog geen gelegenheid had om naar Rome te komen. Maar nu zijn taak in dit gebied van de wereld voltooid was, maakte hij plannen om naar Rome te reizen op zijn weg naar het verre westen, Spanje. Hoewel de Bijbel nergens vermeldt dat Paulus in Spanje geweest was, vertellen "de brief aan de Korintiërs" geschreven door de kerkvader Clemens van Rome (95 n.C.) en een ander oud document, "het fragment van Muratorium" (170 n.C.) dat Paulus naar Spanje gereisd was. Paulus hoopte in Rome te arbeiden en door de gemeente geholpen te worden naar Spanje te reizen. De Bijbel bewijst wel dat andere gemeenten de apostel Paulus op zijn zendingsreizen geholpen hadden (Handelingen 13:1-4; 14:26; 15:40; Filippenzen 4:15-16).

15:25-29

Vraag 4. Wat was de bediening van de apostel Paulus onder de armen te Jeruzalem?

Aantekeningen. Voor hij echter naar Rome en Spanje reisde wou Paulus nog eerst naar Jeruzalem reizen met de collecte (financiële giften) van de gemeenten in Macedonië en Achaje voor de arme christenen in Jeruzalem en Judea. Dit werk van barmhartigheid was een onderdeel van het zendingswerk van de apostel Paulus. Deze financiële bijdrage werd letterlijk "een gemeenschap" (Grieks: koinónia) genoemd. Het was een bewijs van de gemeenschapsband tussen christenen in de hele wereld. De christenen in Jeruzalem en Judea hebben het evangelie gedeeld met mensen in de heidense volken. Nu delen de christenen in deze heidense volken hun bezittingen met de arme christenen in Jeruzalem en Judea. Hoewel het bedrag een vrijwillige aard had, was het delen van dergelijke liefde een verplichting voor alle christenen in de wereld (Romeinen 15:27). Christenen in de hele wereld horen hun geestelijke en hun materiële zegeningen met elkaar te delen. Omdat het evangelie vanuit de Joodse christenen was uitgegaan (zie Jesaja 2:3b; 11:1; 42:1; 60:3; Johannes 4:22), waren de niet-Joodse christenen verplicht hun rijkdom met de armen onder de Joodse christenen te delen. Dus leerde de apostel Paulus dat de wederzijdse afhankelijkheid van de gelovigen onder de Joden en de gelovigen onder de heidenen (als uiteengezet in Romeinen 11) ook concreet en praktisch moest zijn.

In Romeinen 15:28 zegt Paulus letterlijk, "Als ik deze taak dan volbracht zal hebben en hun deze vrucht officieel afgedragen zal hebben, zal ik via u naar Spanje reizen." De figuurlijke uitdrukking: "deze vrucht aan hen verzegelen" (Grieks: sfragizó) is moeilijk te begrijpen, maar betekent waarschijnlijk "als ik het bedrag dat gecollecteerd werd veilig (verzegeld) in hun handen geplaatst hebt".

15:30-33

Vraag 5. Waarom vroeg de apostel Paulus om voorbede?

Aantekeningen. In Romeinen 15:30 zegt Paulus, "Ik roep u ertoe op, broeders, door onze Heere Jezus Christus en door de liefde van de Geest, om samen met mij te strijden in de gebeden tot God voor mij." Het is kenmerkend voor Paulus mensen te vragen voor hem te bidden. Bidden is een strijd die christenen samen met elkaar moeten doen (Grieks: sun agónizomai). Het is *een worsteling* vanwege de boze geesten rondom christenen, de boze wereld waarin zij leven en de zondige natuur in hen. Het is een worsteling omdat deuren nog gesloten zijn tegen Christus, christenen en de christelijke boodschap. Daarom vraagt Paulus christenen om te bidden: "Bid meteen ook voor ons dat God voor ons de deur van het Woord opent, om van het geheimenis van Christus te spreken, opdat ik dit geheimenis mag openbaren zoals ik erover moet spreken" (Kolossenzen 4:4). Omdat gebed een worsteling is, helpen christenen elkaar.

Paulus vraagt gebed voor zijn aanstaande reis naar Jeruzalem. Hij vraagt hen te bidden dat hij verlost mag worden van de ongehoorzame Joden in Judea. Deze Joden boden enorme tegenstand en reisden overal achter Paulus aan om christenen tot het Jodendom te bekeren. En hij vraagt hen te bidden dat zijn dienstbetoon (de collecte) welgevallig voor

de Joodse christenen zou zijn. Paulus verlangde helemaal niet naar het martelaarschap, maar hij had al genoeg ervaring met het enorme wantrouwen waarmee de Joden het christelijke zendingswerk bejegenden. Hij had waarschijnlijk de valse geruchten van Joden in Jeruzalem over hem gehoord, namelijk, dat hij Joden die onder de heidenen leefden probeerde over te halen om zich van de Wet van Mozes af te keren en niet langer volgens de Joodse gewoonten te leven (Handelingen 21:20-21). Er was dus enige grond om te vrezen dat de gelovige Joden in Juda de collecte vanuit Macedonië en Achaje niet zouden verwelkomen. Maar ondanks de enorme weerstand, bleef Paulus de soevereine macht van God erkennen: “Als de Heere wil en ik leef, dan zal ik dit of dat doen” (zie Matteüs 26:39; Jakobus 4:13-17). Paulus geloofde dat er niets zou gebeuren dat niet de toestemming van de Almachtige God had. De apostel Paulus gaf zichzelf en de gebeurtenissen in zijn leven helemaal over aan de soevereine wil en wijsheid van God.

STAP 4. DOEN.

TOEPASSINGEN

Overweeg. WELKE WAARHEDEN IN DIT BIJBELGEDEELTE HEBBEN MOGELIJKE TOEPASSINGEN VOOR CHRISTENEN?

Deel en schrijf op. Laten we met elkaar brainstormen en een korte lijst maken van mogelijke toepassingen uit Romeinen 15:1-33.

Overweeg. WELK MOGELIJKE TOEPASSING WIL GOD DAT JE TOT EEN PERSOONLIJKE TOEPASSING MAAKT?

Schrijf op. Als je een persoonlijk toepassing maakt, schrijf het dan op in je Bijbelstudie notitieboek. Voel je vrij deze persoonlijke toepassing met anderen te delen of niet.

(Let wel dat hoewel een waarheid dezelfde blijft, er een heel aantal verschillende toepassingen van deze waarheid mogelijk zijn. Hier volgt een lijst mogelijke toepassingen.)

1. Voorbeelden van mogelijke toepassingen uit Romeinen 15:1-33.

- 15:1-2. Behaag je naaste door zijn gewetensbezwaren met betrekking tot de controversiële zaken te verdragen en hem op te bouwen.
- 15:4. Lees en bestudeer het Oude Testament, omdat alles in het Oude Testament geschreven werd om christenen in de nieuwtestamentische periode geduld, verdraagzaamheid en volharding te leren. Christenen worden bemoedigd door wat God in het verleden gezegd en gedaan heeft.
- 15:5. Besef dat christelijke eenheid alleen kan komen wanneer God christenen onderling eensgezindheid geeft in overeenstemming met Jezus Christus (als zij hem blijven volgen)! Zonder discipelschap (groeien naar volwassenheid)(1 Korintiërs 3:3-4; Efeziërs 4:13-14) komt er geen eensgezindheid onder christenen in een gemeente en ook niet onder christelijke gemeenten onderling.
- 15:7. Aanvaarding (acceptatie) is niet hetzelfde als tolerantie. De christelijke standaard voor acceptatie is niets minder dan de wijze waarop Jezus Christus ons aanvaardt.
- 15:14. Ontwikkel het vermogen onder christenen in de gemeente om elkaar terecht te wijzen (zie Kolossenzen 3:16).
- 15:14-15. Houd nooit op invloed te hebben op je medechristenen. Bemoedig hen door oprechte complimenten te geven. En herinner hen telkens weer aan de genade van God.
- 15:18. Verheerlijk God door te vertellen wat Jezus Christus door jou tot stand gebracht heeft in plaats van wat jij door Christus tot stand gebracht hebt.
- 15:19-20. Laat het zendingsbeleid van de apostel Paulus je ook uitdagen om het evangelie te verkondigen op plaatsen waar het nog nooit voorheen verkondigd is.
- 15:24. Maak plannen wat je in de toekomst wilt doen, maar vertrouw altijd je werken aan de Heere toe (Spreuken 16:3).
- 15:27. Deel je geestelijke en materiële zegeningen met medechristenen, vooral met hen die deze dingen het meest nodig hebben.
- 15:30. Worstel samen met andere christenen in gebeden tot God voor hen.

2. Voorbeelden van persoonlijke toepassingen uit Romeinen 15:1-33.

Ik wil de zwakheden en mislukkingen van medechristenen in de gemeente verdragen.

Ik wil met medechristenen worstelen in gebeden voor arbeiders, voor open deuren en voor open harten.

STAP 5. BID.

REACTIE

BID OM DE BEURT TOT GOD OVER ÉÉN WAARHEID WAARMEE GOD JE AANGESPROKEN HEEFT in Romeinen 15:1-33.

(Reageer in je gebed op iets wat je gedurende de Bijbelstudie geleerd hebt. Oefen jezelf om kort te bidden, bijvoorbeeld door maar één of twee zinnen te bidden. Iedereen in de groep zal verschillende dingen bidden.)

5

GEBED (8 minuten)

**[VOORBEDE]
BID VOOR ANDEREN**

Bid in groepjes van twee of drie mensen. Bid voor elkaar en voor andere mensen in de wereld (Romeinen 15:30; Kolossenzen 4:12).

Deel de voorbereiding voor de volgende keer uit op een strookje papier of laten de groepsleden het opschrijven.

1. Toewijding. Wijd je toe om steeds discipelen te maken, de gemeente van Jezus Christus op te bouwen en het Koninkrijk van God te verkondigen.
2. Verkondig, onderricht of bestudeer de Bijbelstudie uit Romeinen 15:1-33 samen met een persoon of een kleine groep mensen.
3. Persoonlijke tijd met God. Heb stille tijd met God uit ongeveer een half hoofdstuk per keer uit **Hosea 2, Joël 2, Amos 5 en Jona 1**. Maak gebruik van het uitgekozen Bijbelvers of de favoriete waarheid methode en maak korte aantekeningen.
4. Memorisatie. **(20) Romeinen 16:17**. Repeteer elke dag de laatste vijf Bijbelverzen die je uit je hoofd geleerd hebt.
5. Onderricht. Bereid **de gelijkenis van “de schapen en de bokken”** in Matteüs 25:31-46 thuis voor. Maak gebruik van de zes richtlijnen voor de uitleg van gelijkenissen.
6. Gebed. Bid voor iemand of iets deze week en zie uit naar wat God doet (Psalm 5:4).
7. Houd je aantekeningen in je notitieboek goed bij. Doe dat ook met je stille tijd, je memorisatie, je Bijbelstudie en deze opdracht.